

Sygn. akt I CNP 62/11

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi J. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 31 marca 2011 r. wydanego w sprawie z wniosku P. N.,

M. N.

przy uczestnictwie E. K.-P., M. S. i J. W.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarga uczestniczki postępowania J. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 31 marca 2011 r. o ustanowieniu drogi koniecznej nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt.4 i 5 k.p.c.

Skarga została wniesiona od orzeczenia Sądu pierwszej instancji, od którego uczestniczka postępowania nie wniosła przysługującej jej apelacji. W skardze brak wyjaśnienia przyczyn nie skorzystania z przysługującego jej środka odwoławczego jak również wykazania, że niezgodność z prawem orzeczenia sądu pierwszej instancji wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06 (OSNC 2006/6/113) dopuszczalność wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługującego jej środka prawnego jest uzależniona od kumulatywnego spełnienia obu przesłanek art. 424¹ § 2 k.p.c., to jest wykazania istnienia wyjątkowego wypadku (wyjątkowych okoliczności) w rozumieniu obiektywnym, będących przyczyną nie wniesienia przysługującego środka odwoławczego oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka. Wykazanie tych okoliczności jest wymogiem konstrukcyjnym skargi, przewidzianym w art. 424⁵ § 1 pkt 5, podobnie jak konieczność wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe. Skarżąca nie wykazała żadnej z tych okoliczności.

Nie uprawdopodobniła też, że wydanie zaskarżonego postanowienia wyrządziło jej szkodę, co stanowi także wymaganie konstrukcyjne skargi, przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. i sprowadza się do obowiązku przedstawienia w wyodrębnionym wywodzie prawnym, że określona szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, wskazania jej wysokości, czasu powstania, postaci i rodzaju a także związku przyczynowego z wydaniem

zaskarżonego orzeczenia oraz przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających to oświadczenie (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16, z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, niepubl. i z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141).

Z uwagi na to, że skarga uczestniczki postępowania nie spełnia powyższych wymagań Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. orzekł o jej odrzuceniu.